

NHỚ SÀI GÒN CHÓN CŨ ĐƯỜNG XƯA

1. Hồi trước, ở Sài Gòn, cách đây lâu lắm, tròm tròm... nửa thế kỷ lận nhen... Tất cả các loại xe hơi, hai đèn trước, đều phải có “mắt mèo” nghĩa là phải sơn màu vàng lên 1/3 bên trên mặt kính của đèn trước, ý là... hông cho bác tài pha đèn ban đêm, làm chói mắt người hay xe chạy ngược chiều! Bởi vậy, bác tài có muốn... chơi ác pha đèn, cũng... bó tay!!!

Khúc đường gần bệnh viện đều có bảng “cấm nhận kèn” để bệnh nhân khỏi giựt mình!

Xe đậu trong đường Sài Gòn đều phải tuân theo bảng đậu “ngày chẵn lẻ”...

Tất cả xe tắc-xi đều sơn trùng một màu xanh hoặc vàng xanh, ý là để “khách bộ hành” biết nó từ đàng xa để... quơ tay đón và cũng có ý là nếu hông phải xe tắc xi, mà là xe du lịch tư nhân lại đi “dù” rước khách... kiểm chút cháo là biết liền, cũng dĩ nhiên, xe nào “nhảy dù” như vậy, bị bắt là bị phạt, lờ quờ còn bị tịch thu bằng lái!

Xe tắc xi phải có đèn hộp “bắt chết luôn” trên mui xe, về đêm, hộp đó có đèn cháy sáng để khách biết mà dơ tay đón... để cho khỏi lộn với xe du lịch!

Xe buýt cũng phải sơn một màu đặc trưng riêng để dễ phân biệt với xe đò.

Ví dụ xe Buýt Vàng thì sơn màu vàng đặc trưng... khác thiên hạ...

Bến xe này ở gần Bà Queo... mà bà con gọi là Bến–Tô–Bít–Vàng.

Kê bến xe buýt vàng này có hãng cơm sậy Hồng Hoa(?) làm cơm sậy cho lính.

Xe cộ phải đàng hoàng, cái nào ra cái đó, lộn xộn... hông nên thuốc!

Bắt đầu 18–20 tuổi... mới cho thanh niên lái xế hộp 4 bánh du lịch để lấy le, sau đó vài ba năm, bác tài trẻ mới lên được 1 “hạng”, rồi cày vô lăng... vài năm nữa, mới cho mót tới xe tải, rồi “chạy xe” thêm vài niên, mới “đu ngày” để lấy dấu E lái xe đò, nghĩa là khi bác tài lái mấy chục tánh mạng hành khách, thì bác tài vô tuổi trung niên rồi, nên... hết máu thanh niên, háo thắng, ưa nóng gà chạy ầu!

Chớ không có cái chuyện “giao trứng cho ác” được!

Ở ngã tư đèn đỏ, có vạch sơn trắng, tất cả xe cộ đều ngừng sau vạch đó, xe nào cán mức sơn, mà nhè ông đạp xích lô thấy được... ông chửi cho tắt bếp, quê lắm nhen!

Nhà bán thuốc tây thì bảng hiệu đề Nhà Thuốc Tây hoặc Nhà Thuốc Góc (đó là danh từ chung) chớ không ai lấy Tên Riêng (danh từ riêng) để đề bảng hiệu bán thuốc tây!

Hai bảng hiệu này luôn luôn là bảng màu xanh đậm và chữ trắng, nó còn có hộp đèn chữ thập xanh gắn thêm, để đêm hôm, người mua thuốc đứng ở xa, cũng thấy!

Tiệm nào bán thuốc bắc thì có chữ “đường” ở sau, Ví dụ: Vĩnh Sanh Đường, Nhị Thiên Đường, Thiên Hòa Đường...

Còn chùa thì có chữ “tự”... dính ở sau, ví dụ: Huỳnh Kim Tự, Thới Hòa Tự, Long Vân Tự, Linh Sơn Cổ Tự...

Tiệm bán vàng thì bảng hiệu chỉ có 2 chữ, chữ đầu luôn luôn là chữ “kim”, ví dụ: Tiệm vàng... Kim Hưng, Kim Liên, Kim Sen, Kim Hoàng, Kim Phát...

Địa danh ít khi dùng chữ Thái (kỵ húy vua Thành Thái?) mà dùng chữ Thới: Ví dụ: Thới Bình (Cà Mau), núi Châu Thới (Biên Hòa), Bình Thới (Quận 11), Tân Thới Hiệp (chỗ tập lính QT) Thới Tam Thôn, Thới Hòa (Vinh Lộc) Thới Nhứt, Thới Nhì, Thới Tam, Thới Tứ (Hóc Môn), Xuân Thới Sơn (chỗ đưng trạc, giỏ tre...)

Nhà dân cất dọc đường lớn, xa lộ, người ta luôn luôn tự động cất nhà thụt lùi vô trong, ở xa lộ, cách Xa Lộ ít nhất là 50 mét! Lý do là để cho an toàn chuyện xe cộ, thứ 2 nếu có mở rộng đường xá thì khỏi phải dời nhà.

Nhà mà dời đi, dời lại là điều ông bà xưa kiêng kỵ, nên, hông ai ham lú mặt ra đường!

Đọc đường cái trồng trơn, hông ai dám gan, tới chỗ đó tự nhiên cất nhà...

Nếu gan cùng mình, cất nhà đại... thì cứ cất, đợi cất xong, bên Điền Địa hỏi Bằng Khoán đất, hông có, thì “coi như”... gia chủ xách tọng đi ăn mày... ở tòa bố!

Còn những tên cất nhà, mà lần từng tác đất, bà con nói nhẹ rằng “thằng đó hết xài”!

Thằng nào “hết xài”... thì nó, chỉ còn nước... đội quần mà đi, nhục lắm!

Ở Sài Gòn, cái vụ học hành, có ba thứ trường để học:

Trường Công Lập, Trường Tư Thục và Trường Hàm Thụ.

Trường Hàm Thụ là trường mà hông ai tới trường!

Bất kể ai, vì hoàn cảnh gì đó không tới trường học trực tiếp được, thì cũng có cách học để tiến thân, đó là “học trường hàm thụ”. Nghĩa là, cứ đi làm sởi, làm sùng tà tà hay làm việc nhà nấu cơm hoặc cây sâu cuộc bầm đồng sâu nước mặn...

Nếu muốn tiên thủ trong cuộc đời thì ghi danh học Trường Hàm Thụ, trường sẽ gửi Bưu Điện bài học, bài làm tới nhà và làm bài xong, gửi bưu điện tới cho trường chấm bài, rồi trường gửi bài tiếp.

Cứ thế... cứ thế...

Chỉ tới ngày thi, thì thí sinh phải đi thi mà thôi.

Bởi vậy, anh em nào có tinh thần cầu tiến, cứ học, nếu thi đậu thì đáng nể lắm!

Trường Tư Thục thì học sinh phải “đóng tiền trường” hàng tháng và bằng Tú Tài cũng giống y như học sinh Trường Công Lập.

Trường Công Lập là trường công, học sinh không đóng tiền trường suốt 7 năm Trung Học.

Đặc biệt, trường Công Lập nam nữ lại cho học riêng, như:

Trường Công Lập Nữ Trung Học: Lê Văn Duyệt, Gia Long, Trưng Vương, v.v.

Trường Công Lập Nam Trung Học: Hồ Ngọc Cẩn, Chu Văn An, Võ Trường Toản, Pétrus Ký, Lý Thường Kiệt, Quốc Gia Nghĩa Tử...

Ở trường công nam, Nam Sinh mặc đồng phục Quần xanh áo trắng, bỏ áo vô thùng, trên miệng túi áo, có ghi tên trường hẳn hẹ nên đồ thàng nào dám hó hé!

Ở trường công nữ, Nữ Sinh đồng phục là mặc áo dài trắng, quần trắng.

Có thời khắc “mấy nhỏ áo dài trắng” bắt chước mấy cô Ca sĩ Sài Gòn, bận áo dài vạt “lửng”... còn tay áo thì kiểu “rạch lãn”... là... tay áo dài nổi vô thân áo.

Thiệt quả là báo đời... một phen!

Mấy anh chàng Nam Sinh trường công vì học chung “tòn–là đực rựa”... nên nhiều thằng dòm... quí nàng áo dài vạt lửng... bước đi với tà áo (cổ tình) thướt tha yếu điệu, tụi đực rựa... áp nhau thấy, tụi nó...rụng rúng bày bày!!! Hi hi...

Bởi vậy, mới có chuyện, mấy “tay tổ” trường công nam, cúp cua vô Lăng Ông Sở Thú Tao Đàn... để “trồng cây si” mấy nàng áo trắng, thân kệ chuyện, bị... công–sing!

Và... thấy tiếp... ở Sài Gòn năm xưa...

Cây xăng nào cũng có “vòi bơm bánh xe gắn máy, xe hơi” đứng ở giữa hai trụ xăng.

Đang chạy xe, thấy bánh xe mềm, tắt vô cây xăng, dựng xe trước “cây bơm”, lấy tay “quây” cây kim hơi, về số 5 (5 năm ký hơi)... rồi ung dung ngồi xuống, mở nắp vòi, ịn đầu bơm hơi vô vòi ruột xe... để cho nó tự bơm, cây kim bơm hơi, quơ quơ nghe cách cách, tới khi, nghe kêu cái teng, đủ hơi, là máy bơm tự động ngừng bơm...

Bơm xe như vậy, nghe... nó phở cách gì, chớ 2 tay “thụt ống bơm”... mệt lắm!

Nhưng... úi chà... cứ bơm cây xăng riết, ruột xe Honda tòn-là... nước không hà!

Biết được ruột xe có nước là do vô vá xe tại tiệm sửa xe “Sĩ Solex” kê bên trường Lê văn Duyệt và bên kia đường... có rất nhiều ruộng rau muống xanh um!

2. Trên đường Phan Đình Phùng Sài Gòn, kê bên chợ Vườn Chuối có đường xe lửa chạy ngang và bên kia đường rầy, có căn nhà 3 tầng, đó là nhà “cho mượn sách” Cảnh Hưng, cho mượn sách là cho độc giả mượn sách về nhà đọc, nhưng phải “đóng tiền thế chun” bằng 1/2 giá tiền sách in ở trang bìa, khi đem trả sách, Cảnh Hưng trừ tiền mượn vô tiền thế chun, tiền mượn, cứ 1 cuốn 1 đồng 1 ngày. răng rắc!

Mấy nhà bán sách và tác giả có sách xuất bản hồng vui với Cảnh Hưng.

Nhà Cảnh Hưng chứa sách để cho mượn... hồng biết mấy chục ngàn cuốn, vì sách nằm trong kệ... đen nghệt, bít kín từng trệt và 2 tầng lầu.

Ông Cảnh Hưng... tướng tá... hơi nhỏ con nhưng vui tánh, học trò khoái lắm!

Thằng học trò nào mê Kiếm Hiệp, muốn luyện chiêu hay... muốn đột nhập “cái ban vài ba túi”... thì tới đây... tìm bí kíp!

Ông Cảnh Hưng biết tây học trò hết ráo nhen, thấy mặt, ông cười hi hi, liền cho mượn cả tuần mới trả, với 2 đồng một tuần là cái... giá-ghè-ghè...

Bởi vậy, học trò “mê đọc sách” Cảnh Hưng quá xá cỡ là vậy đó đa!

Phụ việc ông Cảnh Hưng là bốn năm đứa nhỏ, chuyên môn, chạy đi lấy sách... theo sự “chỉ chỗ” của ông chủ hay lấy sách độc giả trả, rồi đem sách để “chỗ cũ”.

Ông Cảnh Hưng có trí nhớ siêu phàm tàn canh gió lốc. Khi ai tới mượn sách, chỉ cần nói tên sách, là ông Cảnh Hưng, nói liền, thí dụ:

- Bộ Tam Quốc Chí có 3 cuốn, nhưng khách đang mượn cuốn 1 và 2.
- Ủa? Ông chủ có cả chục bộ lận mà?
- Thì ờ... người ta mượn hết ráo rồi, giờ còn cuốn 3... Cuốn 1 và 2 mai trả...
- ... vậy đi... lấy tui cuốn 3... cũng được!

Ông Cảnh Hưng ra lệnh:

- Tèo, mầy lên tầng 2 kệ số 7 ngăn 6 lấy cuốn 3, bộ Tam Quốc Chí cho ông Hai!

Học trò Đệ Lục nghe ông Cảnh Hưng nhớ từng vị trí cuốn sách nằm ở đâu trong rừng sách từ trên lầu xuống tới đất... thấy mà xám hồn luôn!

Ông Cảnh Hưng có quen với nhiều nhà xuất bản, như Yên Sơn (Phú Nhuận) chẳng hạn, khi đang in sách, ông được ưu tiên “thộp” một mớ... đem về cho mượn trước, khi nào in đủ số, sách mới phát hành! Bởi vậy, coi sách “nóng hổi” là vậy!

Mỗi loại sách, Cảnh Hưng có ít lắm 15 bộ mới đủ cho mượn.

Đặc biệt, những cuốn sách hồi xưa, xa lắc, xa lơ... xuất bản từ hồi bà cố hỉ cố lai 8 đời vương ông hoảnh... nhà Cảnh Hưng cũng có!

Như cuốn Tôi Kéo Xe của Tam Lang hay cuốn Con Trâu của Trần Tiêu in năm 1940 hoặc cuốn Chồng Con in năm 1941!

Biết “rõ” như vậy là do Cô dạy Việt Văn cho “thuyết trình” ở lớp những Tiểu Thuyết xưa, mà sách... xưa ời là xưa, thì chỉ có ở nhà Cảnh Hưng!

Thế là học trò Đệ Lục tức tốc mượn về, để... mần thuyết trình trong lớp.

Sách cho mượn, được bao thêm bì giấy xi măng, trên đó, viết chi chít ngày mượn...

Ngoài ra, học trò muốn mượn “cuốn nào hây hây”, thì... hông hiểu “do đâu”, ông Cảnh Hưng liền nói tuốt lượt một lèo cho nghe, cái nội dung cuốn “sách hây” hoặc là bất kể cuốn nào mà học trò còn mù mờ, nghe xong, thế là học trò mượn liền!

Ông Cảnh Hưng còn quảng cáo cuốn sách thứ dữ... “chỉ tao mới có”.

Sách này thuộc loại “cái bang môn phái” mà học trò khi ấy đang muốn luyện thử!

Đó là cuốn Lục Tàn Ban (quên tên tác giả).

Đây là cuốn sách viết về... cái bang bảy tám túi, coi... hay hết ky luôn:

Lục Tàn là 6 nhân vật (tàn tật) gồm: Thăng đui, thăng điếc, thăng mất 2 giò, thăng mất 1 tay, thăng mất 1 chun, thăng cụt 2 tay.

Thăng đui làm Ban Trưởng Lục Tàn! (ôi trời... *&%#?><...) Sáu ông cố tàn này luyện chưởng, luyện gông, luyện nghe, luyện thấy, luyện chạy... thuộc hàng cao thủ võ lâm... để trả thù cho sư phụ bị sát hại năm xưa. Giới giang hồ cho rằng “môn phái” đó bị tiêu diệt, khi 6 đệ tử sau cùng bị thương nặng trong rừng, không ai cứu chữa và ai cũng tưởng chết hết rồi! Máy thăng học trò Đệ Lục coi say mê Lục Tàn Ban luôn! Có thăng còn “luyện thử” cách dòm xuyên màn đêm của cao thủ Lục Tàn Ban! Bởi vậy, thăng nào... non tay ần, luyện nhân riết, tới độ mang kiếng cận dày cui, chớ ở đó mà đổ thừa “tại bị”... rồi nói dóc là “tao lo học” tới cận thị! Ba xạo quá nha mấy cha!

3. Trên đường Phan Đình Phùng, sáng sáng có xe lấy rác, có gắn cái chuông kêu leng keng cuối Hẻm 376 là đình Phú Thạnh, là chỗ con nít ưa tụ tập, thả diều, bắn đạn...

Trước nhà số 380 Phan Đình Phùng Sài Gòn có “phong-tên” nước công cộng. Ở đó có đông người “chuyên gánh nước mướn” được bà con các hẻm xung quanh “mướn” gánh nước mỗi sáng sớm, gánh từng đôi nước về nhà. Máy bà (cô) gánh nước khoái đọc cuốn tiểu thuyết Rặng Trâm Bầu của Lê Xuyên! Nước phong-tên ở đây được chảy từ cái sa-tô-đô cũng nằm ở đường Phan Đình Phùng... và và... nếu ai... hà tiện, thì khi khát nước, cứ lại phong-tên khòm lưng mở vòi uống... chùa... Bà con gọi là “uống nước khum”...

Cùng phe gánh nước mướn ở phong-tên, cũng có mấy người “ở đợ” nhưng được gọi nghe cho nhẹ hơn là “con sen”, sáng sớm cũng ra gánh nước về nhà cho chủ. Lúc đó và sau đó, Tân Nhạc với điệu Boléro thịnh hành trên khắp nẻo đường và có nhiều bản nhạc “hợp với tâm trạng – hoàn cảnh” nên Ca sĩ thứ thiệt hát là rung động trái tim, nên được mấy bà chị gánh nước khoái, cứ nhè mấy bản đó hát mãi, tiếng ca “nhão nhẹt” mà hát... hoài hoài hồng biết chán, bà con nghe riết phát nhàm.

Dần dà, cộng thêm mấy chị ma-ri-sén “làm sở Mỹ”, rồi dân vũ nữ quán Bar, phòng trà... thuộc loại quá “date”... cũng hát những bản điệu Boléro thịnh hành! Ma-ri-sén thất nghiệp cũng về gánh nước và cũng hát “bản tử” như mấy chị kia. Cứ hát riết, phát ngấy, bà con gọi giọng hát đó là... giọng rên... ma-ri-sén!

Mấy chị sáng sớm vừa chờ nước vô thùng vừa hát tân nhạc véo von, chỉ có vài bài tử, mấy chị cứ hát riết nghe phát mệt. (Đã vậy, nó còn “cộng hưởng” rồi “trùng tên” với... cái vụ con gái rơi của ngài thượng sĩ – tổng thống da đen Bocasa bên châu phi, tên cô là Mary... Cô Mary gái lai đen này ở vùng Ngã Năm chuồng chó, ngài tông-tông Bocasa nhờ báo Trắng Đen tìm dùm, thế là cô Mary trở thành ngọc ngà châu báu...) Và “miệng

thế gian”... đặt cho chết tên cho giọng ca... mới nổi, giọng ma-ri-rén! Giọng ma-ri-sén làm mệt lỗ tai thính giả! Hát “bản nhạc tử” miết, làm cho nó lờn, tới độ, bà con nằm nhà hay đi ngang nghe... thì biết là tiếng hát của con Sến nào! Khi ở nhà bà chủ, tên là Con Sen, sau đó, nàng ra Vũng Tàu làm “ma-ri-sén” ở mấy cái Bar Thiên Thai, A-căng-Sen... ở Bãi Trước. Vì vậy, giọng ca con sen hay con sến... đều như nhau. Và bà con giận, khi nghe hoài mấy bản nhạc “tử”, nên nói: – Mấy con nhỏ đó là sến nướng... nên ca hoài! – Mấy con sến đó... ca đi ca lại miết, nghe mệt thấy mẹ!

Ở đầu đường Phan Đình Phùng, có nhà số 3 đó là Đài Phát Thanh Sài Gòn. Ngã tư Phan Đình Phùng – Lê Văn Duyệt có tòa đại sứ Miên, bên kia đường là cây xăng rất lâu đời và ở ngã tư này, năm 1963 hòa thượng Thích Quảng Đức tự thiêu. Cũng ở ngã tư này, có tiệm cơm tàu, ở đây có món “cơm thố” ngon bá cháy! Cơm thố được hấp trong cái xùng tre có cả chục ngăn, thố là chén nhỏ rí, chừng 3 muỗng cơm, vì vậy, ăn xong, thố chất 1 chồng 15 cái... cao như núi! Một số dân chơi cầu 3 cẳng, loại tứ hải giai huynh đệ... tới ăn cơm thố ở đây, ý là, để khoe chồng thố cao nghệu... để “lấy le” với thiên hạ... đó nha bà con!

4. Phan Đình Phùng... cụng vô đường Lý Thái Tổ ngay tại ngã ba... Ở ngã ba này, có Phòng Trà Lệ Liễu và chủ Phòng Trà là chị Ba Liễu! Quán “Chị ba Liễu” là chỗ gặp mặt mỗi chiều tối của rất nhiều Nhạc sĩ – Ca sĩ Sài Gòn trước khi đi hát Phòng Trà hay Hát Rạp hoặc quán Bar... Đây là “quán ruột” của Thanh Kim, Đệ Nhất Danh Cầm Hạ Uy Di... DK, HC, MLQ, GL... hát ở Phòng Trà Lệ Liễu cho khách (rất đông) thưởng thức.

Thí dụ: DK ca bài Ai Ra Xứ Huế thì chị ba Liễu “trả công” là 1 ngàn 8... Có “chàng – lính” bận đồ trận bốn túi, đội Bê Rê đen, vì là em (đệ tử) của Thanh Kim, nên chàng ta... xâm mình, bậm gan, đổ lỳ, dấm... thót lên sân khấu Lệ Liễu để hát bài Đường Xưa Lối Cũ và bài Tàu Đêm Năm Cũ... (cũ mèm không hà) Chàng hát... một cách khơi khơi, trong khi Nghệ sĩ thứ thiệt ngồi lủ khủ ở đó...

Chàng lính trận này, vì ý có Thanh Kim lo, nên hồng lo trật nhịp, chàng ta cất tiếng véo von liên tiếp hai bài tân nhạc, thì Chị Ba Liễu coi bộ nghe được được, chị tức tốc tiến ra sân khấu, liền móc bóp, xia cho chàng 9 trăm đồng... gọi là “lính góp vui”, rồi Chị Ba còn xúi... (quá đã) – Đêm nào, nếu rảnh em tới hát nhen! Lính mà hát vậy được đó! – Dà dà... \$%%\$! (vô mánh) Anh chàng lính này, về đơn vị... móc xấp tiền, dư dư lên trời... hét: – Bữa nay, tao đãi anh em cả làng một chầu cơm tấm – cà phê – thuốc lá! – Chắc còn dư bộn tiền đó ông thầy! – Thì thì... Băm 3 mí lỳ tôm khô củ kiệu... cho sạch nhách luôn! – Hoan hô thâm quyền! – Hé hé... cho xin chữ ký đi ông... khò khò.

Phòng trà Lệ Liễu là chỗ Nghệ sĩ Sài Gòn... tụ lại nói dóc, trước khi đi hát. Và cũng là chỗ “tụ tập” của những tay tổ đờn vọng cổ Văn Vỹ, Năm Cờ, Ngọc Sáu... Khi Ca sĩ hát xong tới khuya, trước khi về nhà, lại tụ nhau ở quán Cháo Đêm sau hàng cây... dái ngựa cỏ thụ ở đường Hồng Thập Tự, quán cháo cũng gần đường xe lửa từ bên đường Phan Đình Phùng chạy qua.

Cũng ở đường Phan Đình Phùng, ngay trong vòng chợ Vườn Chuối là nhà của Soạn Giả Nguyễn Phương, khi ấy anh Nguyễn Phương có đưa con gái nhỏ cỡ trên 10 tuổi và nó cùng với Ba Má đặt lời thoại cho vở cải lương! Cô gái nhỏ cùng ba má ngồi 3 góc trong phòng, đóng làm 3 nhân vật nói chuyện, rồi đánh máy luôn, đó là “làm thoại” để Nguyễn Phương “lấy câu trẻ con” soạn tuồng cải lương... Đó là cách Nguyễn Phương đang soạn tuồng và bị bắt tại trận... hì hì...

Nguyễn Phương là Đạo Diễn cho đoàn Thanh Minh Thanh Nga và mỗi tuồng cải lương được đánh máy sáu bảy bản để cho anh em “nhắc tuồng” đứng sau màn nhưng hay cánh gà đọc câu cho Đào Kép đứng ở ngoài sân khấu nói hay ca! (cứ tưởng Đào Kép học thuộc lòng hết vở tuồng, hông có đâu nhen!) Nguyễn Phương là trưởng ban kịch Tân Dân Nam, chuyên kịch trên đài truyền hình Sài Gòn chiều thứ bảy hàng tuần, gồm có hệ TV, TT, NĐT, v.v. và bà vợ của Nguyễn Phương là chị của phu nhân Tướng CVV. Bởi vậy, do đó, Nguyễn Phương mới “tố” được cái giấy phép ngon lành... là mượn tàu Hải Quân để đóng phim xi-la-ma! Đó là phim “Hải Vụ 709” định quay ở Rạch Giá. Nhưng vì tình hình chiến sự ác liệt ở đó, nên phim Hải Vụ 709 bị đình chỉ, kéo dài và sau cùng phải bãi bỏ, nếu không, thì anh chàng Thủ Đức sẽ làm... tài tử xi-nê mà lại đóng vai Trung úy Hải Quân nhảy xuống đổ bộ rồi! Ủng thiệt nhen.

Cũng thời gian đó, ban Tân Dân Nam đang “dợt tuồng” kịch truyền hình, đó là vở “Ai Là Thủ Phạm” tại nhà anh Nguyễn Phương... Lúc đó chàng (vì là lính) được Nguyễn Phương giao đóng vai Cảnh Sát Trưởng. Úi chà chà... Nguyễn Phương biểu chàng ta phải “tập” trước... cách còng tay thủ phạm ăn trộm kim cương, em NĐT đóng vai thủ phạm... Còng tay... mà phải “tập” ý là... để chàng... còng... mà hông đau tay NĐT! Tới khi lên sân quay 2 tại đài Truyền Hình Sài Gòn, ngài Cảnh Sát Trưởng bước vô, làm mặt ngầu, liền móc còng (hân hạnh) còng tay NĐT, ngay tức khắc nhen! Bàn tay NĐT đẹp như chính NĐT, chàng lính cầm 2 tay người đẹp, tra vô còng số 8 mà chàng ta thấy quá đau lòng! Hì hì... Trên truyền hình, anh chàng lính, chỉ lộ diện trên màn ảnh nhỏ của Đài Truyền Hình Sài Gòn chỉ được có 30 giây cuối cùng của vở kịch thôi hà! Soạn Giả Nguyễn Phương chuyên môn hút Thuốc Gò khi soạn tuồng và điều nào cũng bự tổ nái, đốt cháy liên tục, khói bay mờ mịt như đồng un buổi chiều tà! Và trên bàn viết thường có rờ vệt... ba bốn khúc Thuốc Gò loại “nặng” đô, đó là phòng khi, nửa đêm soạn tuồng mà hết thuốc hút!

Kết: Từ ngã tư Phan Đình Phùng – Lê Văn Duyệt chạy lên tí nữa là Ngã 6 Sài Gòn, ngay “bùng binh” ngã 6 này, có xe lửa chạy qua và là chỗ bắt đầu của đường Yên Đỗ, ở đây, trên đầu đường Yên Đỗ, có khu Kiêu Lộ (sửa, tráng dầu đường hư...) Nằm chung trong khuôn viên khu Kiêu Lộ... là Sở Phú De đó đã!

Phú De là chỗ nhốt chó chạy rong, bị “xe bắt chó” bắt được trong đường phố! Ai mất chó, cứ vô Phú De tìm là y như rằng nó ngự ở đó và bỏ tiền chuộc chó về! Bởi đó, hồi xưa, DA trong báo CO có viết bài Phú De Giao Chỉ, đọc nghe nhức xương. Trong khu Kiêu Lộ này có cái cửa tay, bự chà bá, dùng xe gỗ lóng. Ở đây có Kỹ sư Bê và Hồ Lợi và

Hồ Lợi là dân chơi tài tử chánh cống bà lang trọc. Trong văn phòng khu Kiều Lộ của Hồ Lợi có chùm đèn cò, gáo, xén, ghi ta thùng, ghi ta phím lõm... treo tá lả trên tường, để nhân viên nào quởn mà khoái đèn vọng cổ thì cứ vô tập dợt thả giàn và... Hề Minh và danh cầm Thanh Kim, Tạo Minh Đồi, v.v. xuất thân từ đây! Hề Minh là danh hề điều có tiếng trên bầu trời Cải lương một thời.

Tạo Minh Đồi cười được 18 giọng riêng biệt và còn có khiếu một mình vừa nói giọng ông nội, giọng cháu nội trai, gái, giọng con gái... rất hay, giống y giọng như trong “gia đình bác tám”, nhất là giọng chó mèo cắn lộn... là nghe hay hết phần luôn! Nhứt là mở đầu câu... a... bê... cê... ca... nhái giọng xe lửa đề pa... của bản Chuyến Xe Lửa Mòng Năm của Trần văn Trạch... y chang Trần văn Trạch! Nhưng “hổng có thời” nên anh Đồi không nổi tiếng như anh Minh và anh Kim. Thanh Kim là Đệ Nhất Hạ Uy Di Cầm chuyên đèn 6 vọng cổ... nhưng né ló mặt trước bàn dân thiên hạ truyền hình, Thanh Kim chỉ đèn cho gánh hát và chơi tân nhạc cho quán Bar và Phòng Trà và học trò Thanh Kim là TKH...

– Anh Kim, sao anh chỉ “thâu điã” mà hổng thấy anh lên sân khấu hay truyền hình?

– Tao xí–giai thấy bà; miệng rộng tàn hoạt, cười hô hô, tướng tá như đầu bò

– Thì có sao đâu...

– Tao... trốn... để khán thính giả tưởng tao... đẹp trai đó mà... hỏi hoài!

– Ờ ờ... hehehe...

Năm 1965 đường Xa Lộ Sài Gòn–Biên Hòa làm xong và dọc bên đường xa lộ đang đào để xuống ống cống vuông vuông lọt lòng trên 2 mét của Sài Gòn Thủy Cục. Lúc đó, chạy xe gắn máy ở Xa Lộ thiệt... là êm, êm như mơ... Do đó, mấy tay anh chị... mới dám đi Gobel, Sachs, Rummi... chui lòn qua bụng xe be trên có 3 lóng gỗ dài thòn bự tổ kền, đó là chọt lét tử thân!

Cũng thời xa xưa ấy, khi chở “người đẹp” ngồi đằng sau Xe Gắn Máy thì hai chân người đẹp Đẻ Về 1 Bên, không Cô nào... dám gác cẳng 2 bên! Nếu xe chở là chiếc Vespa Spring thì thấy “nàng” ngồi sau ôm eo ếch bác tài... thì... thì... ngó, thấy... đẹp như mơ luôn!

Còn nói gì “mấy nhỏ áo dài trắng” đi Vélo Solex thì dòm hết phần nghen! Gỗ rừng đem về đồ đóng ở chỗ ngã ba xa lộ đi Vũng Tàu, nên ngã ba này có tên Ngã Ba Bến Gỗ. Từ ngã ba Bến Gỗ tới một xí là căn cứ Long Bình của Quân đội Mỹ. Chỉ mỗi con đường Phan Đình Phùng mà có... quá xá chuyện xưa tích cũ... *

Chàng Hiu

*Nguồn: Internet eMail by **nhất hùng** chuyển*

*Đăng ngày Thứ Hai, July 31, 2023
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH*